

anden Art. Alt dette har den stræbt efter, skønt den, hvis den havde vurderet Forholdene her i Landet, maatte have kunnet sige sig selv, at dette ikke var til at opnaa — og Dygtighed i Ledelsen betyder ogsaa Evne til at vurdere, hvad der kan opnaas. Jeg har paa ethvert Punkt givet den højtærede Statsminister Tilslutning, naar han har vendt sig mod Toldbeskyttelsesvejen, og jeg har ogsaa anerkendt og bifaldet hans Argumenter, idet det ikke har forekommet mig, at man fra nogen Side har kunnet paavise, at Toldforhøjelser overhovedet paa det nuværende Tidspunkt var i Stand til at virke, end sige, at deres gavnlige Virkninger skulde kunne overgaa deres skadelige. En Særtold overfor Lande med lav Valuta vilde kun kunne virke, hvis den fik en uhyre, aldeles prohibitiv Højde, og vilde udelukke den naturlige Import, som altid finder Sted fra disse Lande, og som det vilde være urigtigt, ogsaa overfor berettigede Handelsinteresser, at afskære. Den almindelige Toldpolitik her i Landet maa nødvendigvis — det burde Industrien kunne indse — bygges over de store Erhverv her i Landet, som er frihandelsvenlige ifølge hele deres Oprindelse og ifølge alle deres Interesser. Her i Landet er Arbejdernes og alle andre Forbrugeres Interesser knyttet til Frihandel; Handelens, Landbrugets, Skibsfartens Interesser er knyttet dertil. Derfor er en Agitation fra Industrien gaaende ud paa at klare en Krise ved at paakalde Toldbeskyttelse dømt til at ende i en Blindgade, hvor nu ogsaa Industrien er endt.

Hvad Industrien efter min Opfattelse kunde have opnaaet, hvis den ikke havde stræbt efter det uopnaaelige, nemlig at vinde varigt frem ad Toldbeskyttelsesvejen, det var at naa virkelige Hjælpemidler under den øjeblikkelige Krise. Jeg ser, at et konservativt Blad i Anledning af Handelsministerens Tale har lagt Vægt paa en Bemærkning, han har fremsat om, at man nu, naar man skulde behandle Krisen under Toldloven, kunde tænke sig en moderat Beskyttelse, og ligesom mente, at der deri skulde ligge en Afgivelse fra den Madsen-Mygdalske Frihandelspolitik paa dette Omraade. Det kan jeg ikke tro, bl. a. af den Grund, at hvis Handelsministeren havde ment, at der var nogen saadan Betydning i det, vilde han sikkert have sagt, at han ikke var bange for at sige, at der skulde en moderat Beskyttelse til. Nej, han har sikkert ikke ment noget som helst andet dermed, end at Loven af 1908 hjemler en moderat Beskyttelse, og at selv om man udarbejder den videre i frihandelsvenlig Retning, hvad

bl. a. Landboforeningerne har forlangt, vilde der alligevel blive lidt tilbage.

Jeg skal endelig gøre nogle Bemærkninger om de 8 Punkter, som den højtærede Handelsminister har omtalt. Jeg skal dog nøjes med at karakterisere hans Udtalelse om dem alle som udflydende i Stedet for præciserende. Hvad man kunde have ventet her, var, at han havde sagt mere, end der stod i Punkterne; men han har sagt mindre, end der stod. Hvor de syntes at sige noget, har han søgt at berøve dem denne Mening. Jeg skal kun opholde mig ved hans Udtalelser om eet af Punkterne, nemlig det 8de, som er det interessanteste, hvis der er Mening i det. Det 8de Punkt i Regeringens Program siger, at man vil hjælpe Industrien til yderligere Sammenslutning for at opnaa større teknisk Fuldkommenhed eller til Samarbejde indenfor de forskellige Industrier, som kan knyttes sammen ved et vist Interessesfællesskab; og den højtærede Minister nævner Ølindustrien og Glasindustrien, Mejerierne og Stavfabrikkerne, Rederierne og Skibsværfterne. Om dette Punkt gjorde den højtærede Minister en Bemærkning, som røbede ham. Han sagde til Indledning, at han var ganske klar over, at om dette Punkt var han skyldig at give en Forklaring, der ogsaa maatte indeholde en Begrænsning. Hvorfor var han klar derover? Det kan ikke have været andet, end fordi dette Punkt, saaledes som det oprindeligt var formuleret, har stødt paa Vanskeligheder. Maaske er Goliathskikkelsen atter traadt op og har vist sig for ham, og i dette Tilfælde er Ministeren saa alligevel blevet bange.

Det, som Punkt 8 siger, hvis der er nogen Mening i det, er, at Regeringen vil hjælpe til at koncentrere Industrierne — selvfølgelig ikke til Skade for Forbrugersinteresser; det kunde aldrig falde Regeringen ind, saa den Bemærkning var ganske overflødig fra Handelsministerens Side —, til at styrke dem, og navnlig, for den anden Halvdel Vedkommende, styrke dem ved fælles Aftaler, saaledes at den ene Industri blev Aftager hos den anden. I Stedet for nu at udvikle, hvad Ministeren vil gøre paa dette Omraade, saa indsvøber den højtærede Handelsminister pludselig hele dette Punkt i en Taagesky, hvor han fremsætter Bemærkninger om, hvilke Industrier der har Levedygtighed her i Landet, om de Industrier, som beror paa teknisk Fuldkommenhed og paa den højeste Præcision og Smag o. s. v. Bemærkninger, som ikke har noget som helst med det foreliggende Spørgsmaal at gøre, og som blot er Fyldekalk, for at det